

ความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจ*

THE RELATIONSHIP OF SELF-AWARENESS TO EDUCATIONAL ACHIEVEMENT
OF ON-PROBATION UNDERGRADUATE STUDENTS

ภาคภูมิ อีร์สันติกุล, กานดา จันทรแย้ม, เกษตรชัย และหิเม

Pakpoom Teerasantikul, Kanda Janyam, Kasetchai Laeheem

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Prince of Songkla University

Corresponding Author E-mail: teerasantikul.p@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี 2. ศึกษาความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีแยกตามด้านการศึกษา 4 ด้าน ได้แก่ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ ด้านสังคมศาสตร์ และด้านการบริหารและการจัดการ ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น และได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 118 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จากองค์ประกอบของการตระหนักรู้ในตนเอง 4 ปัจจัย ได้แก่ การรู้จักและเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง การสะท้อนตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยการสะท้อนคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์สูงสุดและการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์น้อยที่สุด

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา; สถานภาพรอพินิจ; การตระหนักรู้ในตนเอง; นักศึกษา; ปริญญาตรี

Abstract

Objectives of this research were: 1. To study the level of self-awareness of undergraduate students. 2. To study the relationship of self-awareness to the academic achievement of undergraduate students, classified according to 4 areas of study, namely science and technology, in health sciences Social science and administration and management, conducted by the quantitative research method. The research sample was undergraduate students who were on probation status at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus Using stratified sample selection. and obtained a sample size of 118 people using a questionnaire as a research tool. Data were analyzed using percentage statistics. Standard deviation, frequency, and multiple regression.

The results showed that four factors from the components of self-awareness were significantly related to educational achievement of on-probation undergraduate students of Prince of Songkla University, Hat Yai campus including self-understanding, self-acceptance, self-reflection, and self-esteem. Self-reflection had the highest level of relationship, and self-esteem had the lowest.

Keywords: Educational Achievement; Status Awaiting Observation; Self-Awareness; Student; Bachelor's Degree

บทนำ

สถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานซึ่งทำหน้าที่ในการผลิตกำลังคนระดับอุดมศึกษาประกอบด้วยภารกิจหลัก 4 ประการ คือ 1. การผลิตและพัฒนาากำลังคนระดับกลางและระดับสูง 2. การวิจัยเพื่อสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ 3. การบริการวิชาการแก่สังคม และ 4. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นแหล่งรวมของศาสตร์และวิทยาการหลายแขนง และเป็นศูนย์รวมของนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถจำนวนมาก บทบาทสำคัญยิ่งของสถาบันอุดมศึกษาจึงกล่าวได้ว่าเป็นตัวนำการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) หรือเป็นองค์กรขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่จะต้องดำเนินการตามบทบาทและความรับผิดชอบของการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อที่จะนำพาประเทศไปสู่สังคมที่พึงปรารถนาได้ในที่สุด โดยกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551-2565) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาและการแก้ปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทาง ขาดคุณภาพและประสิทธิภาพโดยใช้กลไกการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการกล่าวคือ ให้มีการสร้างกลไกการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่ม โดยมีพื้นที่บริการและจุดเน้นระดับการศึกษาที่ต่างกัน

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในฐานะสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งที่ต้องปรับตัวเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ในแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โดยมีทิศทางการพัฒนาผลิตบัณฑิตด้วยการเจริญเติบโตและความเข้มแข็งของบัณฑิตเป็นฐานสำคัญให้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการเป็นคนดี และก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงาน ในขณะที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและผลิตบัณฑิตในภูมิภาคภาคใต้ของไทยกลับพบว่า มีนักศึกษาอยู่ในสถานภาพรอพินิจจำนวนมากซึ่งพิจารณาจากสถิติสถานภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยโดยอ้างอิงจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่ชี้ถึงผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา นอกจากนี้จะเป็นเรื่อง การพิจารณาความรู้ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนแล้วยังแสดงถึงคุณค่าของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของครูผู้สอนและผู้บริหาร (เจตนัสฤกษ์ สังขพันธ์ และคณะ, 2556) และการที่นักศึกษาได้รับสถานภาพรอพินิจจำนวนมากเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาต้องลาออกกลางคันหรือพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา โดยการที่นักศึกษาได้รับสถานภาพรอพินิจมาจากหลายสาเหตุและสาเหตุหลักที่สำคัญมาจากด้านการปรับตัวทางด้านการเรียน ในภาพรวมพบว่า นักศึกษาต้องการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นในด้านการตระหนักรู้ในตนเองด้านบุคลิกภาพ ด้านสติปัญญาและความสามารถ และด้านความถนัดในวิชาชีพ (ฐานิตา ลอยวิรัตน์, 2558) จากการไม่รู้จักและเข้าใจตนเองของนักศึกษา หรือนักศึกษายังขาดการตระหนักรู้ในตนเองซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นทั้งทางด้านจิตใจและร่างกาย ซึ่งการตระหนักรู้ในตนเองมีความสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษา (นันธวัช นุนารณ, 2561) โดยการตระหนักรู้ในตนเองถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิต เพราะถ้าบุคคลได้รู้จักและเข้าใจในตนเองว่าตนเองเป็นอย่างไรในขณะนั้นจะทำให้บุคคลสามารถแสดงออกหรือกระทำในสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม แต่หากบุคคลขาดซึ่งการเข้าใจในตนเอง ความสามารถในการเข้าใจในอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตนเองก็จะบกพร่องส่งผลกระทบต่อปฏิสัมพันธ์และการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (เบญจวรรณ บุญยะประพันธ์, 2563)

สำหรับผู้เรียนแล้วการตระหนักรู้ในตนเองจึงเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้บุคคลได้ทบทวน เรียนรู้ พัฒนาศักยภาพและความสามารถของตนเองซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่เกิดจากการค้นพบตนเอง สังสมความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึงความรู้สึก และค่านิยมที่เกิดจากตนเองซึ่งจะช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (กันต์ ปันภู, 2550) จัดเป็นสิ่งที่ชี้ถึงผลลัพธ์ของการจัดการศึกษาเป็นเรื่องการพิจารณาความรู้ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน แสดงถึงคุณค่าของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของผู้สอนและผู้บริหาร ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิจรรย์ญาณที่ถูกต้องเหมาะสมสร้างประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้จากการพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเอง โดยองค์ประกอบเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในตนเองนั้นมีนักวิจัยหลายท่านได้นำเสนอการตระหนักรู้ในตนเอง โดยสรุปการตระหนักรู้

ในตนเองประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. การรู้จักและเข้าใจตนเอง โดยแนวคิดของ Maslow (1987) เชื่อว่าการพัฒนาตนเพื่อไปสู่ขั้นสูงสุดคือ การรู้จักและเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกคน โดยผู้ที่รู้จักและเข้าใจตนเองอย่างแท้จริงจะเข้าใจโลกและสิ่งแวดล้อมที่ชี้นำการดำเนินชีวิตของตน เพื่อนำมาซึ่งความสุขและสำเร็จได้ดีกว่าคนอื่น ๆ 2. การยอมรับตนเอง Mualifah et al. (2019) กล่าวว่า บุคคลที่ยอมรับตนเองได้ดีแสดงว่า บุคคลนั้นมีความมั่นใจในตนเองและความนับถือตนเอง ดังนั้นบุคคลเหล่านี้จึงมีความสามารถในการยอมรับและแยกแยะคำวิจารณ์หรือรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพตามศักยภาพของตนได้เป็นอย่างดี 3. การสะท้อนตนเอง งานวิจัยของภาวดี เหมทานนท์ และอมวาลี อัมพันศิริรัตน์ (2563) พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่สะท้อนคิดช่วยพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองในด้านการตระหนักถึงบทบาทต่าง ๆ ของการปรึกษา การพัฒนาความคิด ความรู้สึกในทางบวกต่อตนเอง การตระหนักถึงข้อดีและข้อด้อยของตนเอง และแนวทางการพัฒนาตนเอง และ 4. การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยพนิดา จันทรกรานต์ (2559) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว และเป็นแรงจูงภายในของบุคคลที่ทำให้แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ออกมาอย่างมั่นคงและสม่ำเสมอ ซึ่งจากองค์ประกอบการตระหนักรู้ในตนเองดังกล่าวเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นกับบุคคล โดยการตระหนักรู้ในตนเองมีความสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาที่ชี้ถึงผลลัพธ์ของการจัดการศึกษาผ่านทางผลสัมฤทธิ์ทางการการศึกษา และยังไม่มีงานวิจัยใดที่ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์จากการตระหนักรู้ในตนเองทั้ง 4 องค์ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ เพื่อหาแนวทางและวิธีการในการพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาอย่างเหมาะสม เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาก่อให้เกิดการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนช่วยในการลด ป้องกัน หรือจัดการปัญหาเกี่ยวกับการตัดสินใจลาออกที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทของปัญหาที่เกิดขึ้นโดยสามารถนำผลลัพธ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนพัฒนานักศึกษา พัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองเพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เหมาะสมให้สามารถคงอยู่ในสถาบันจนสำเร็จการศึกษา ก่อให้เกิดการพัฒนาไปในทิศทางการดำเนินงานที่ชัดเจน และประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการศึกษา หลักสูตรที่เหมาะสม และสอดคล้องตามความต้องการของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอันเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ผู้ปกครอง มหาวิทยาลัย และประเทศชาติสืบต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยตัวแปรต้นประกอบด้วย การรู้จักและเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง การสะท้อนตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง และตัวแปรตามคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

2. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาปีการศึกษา 2564 ที่มีสถานภาพพรอพินิจ หรือเทียบเท่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ที่ลงทะเบียนเรียนและกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 165 คน แยกตามด้านการศึกษา ประกอบด้วย วิทยาศาสตร์สุขภาพ 12 คน ด้านสังคมศาสตร์ 26 คน ด้านการบริหารและการจัดการ 34 คน และด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 93 คน โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ได้จำนวน 118 คน และแบ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของจำนวนนักศึกษาแต่ละด้าน ได้นักศึกษาด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ 8 คน ด้านสังคมศาสตร์ 18 คน ด้านการบริหารและการจัดการ 24 คน และด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 68 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถามการตระหนักรู้ในตนเองที่ผู้วิจัยสร้างตามกรอบแนวคิดและนิยามศัพท์เฉพาะของการตระหนักรู้ในตนเองประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ความคิดเห็นต่อการตระหนักรู้ใน 4 ด้าน ได้แก่ การรู้จักและเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง การสะท้อนตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง และข้อเสนอแนะโดยการวัดความคิดเห็นต่อการตระหนักรู้ในตนเองใช้มาตรวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

แบบสอบถามได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์เป็นรายข้อ (IOC) ได้ข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.80 ขึ้นไป จำนวน 52 ข้อ แบบสอบถามในส่วนของคำถามระดับการรับรู้การตระหนักรู้

ในตนเอง ได้รับการตรวจหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการหลังจากโครงการได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สาขาสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รหัสหนังสือรับรอง PSU IRB 2022-St-Libarts-025 (Internal) โดยผู้วิจัยเป็นผู้ส่งแบบสอบถามและรับคืนด้วยตนเอง ได้รับคืนจำนวน 108 ฉบับ คิดเป็นอัตราการตอบกลับร้อยละ 91.5

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติการถดถอย ประกอบด้วย การตรวจสอบการแจกแจงแบบปกติของตัวแปรความคลาดเคลื่อนโดยใช้สถิติทดสอบ Kolmogorov-Smirnov การตรวจสอบความคงที่ของค่าแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนโดยใช้การวิเคราะห์ Box's Test of Equality และการตรวจสอบความเป็นอิสระต่อกันของความคลาดเคลื่อนโดยใช้สถิติ Durbin-Watson

5.2. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ คณะที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพครอบครัว และรายได้เฉลี่ยของครอบครัว โดยการหาค่าร้อยละ

5.3 วิเคราะห์ระดับการตระหนักรู้ในตนเองโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อการตระหนักรู้ในตนเอง

5.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงทำนายของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโดยใช้สถิติทดสอบการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter Multiple Regression Analysis)

5.5 วิเคราะห์ข้อมูลข้อเสนอแนะโดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอย ข้อมูลเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น โดยสถิติทดสอบ Kolmogorov-Smirnov มีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ การวิเคราะห์ Box's Test of Equality แสดงให้เห็นว่าค่าแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนมีค่าคงที่ และสถิติ Durbin-Watson มีค่าเท่ากับ 1.9 แสดงให้เห็นว่าความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 56.5) ศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มากที่สุด (ร้อยละ 29.6) มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สะสมต่ำกว่า 2.00 ทั้งหมด ส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัว บิดา-มารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 59.3) และรายได้เฉลี่ยของครอบครัว 20,001-30,000 บาทต่อเดือนมากที่สุด (ร้อยละ 35.2)

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับการตระหนักรู้ในตนเอง ระดับการตระหนักรู้ในตนเอง ของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรอพิณิจทั้ง 4 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการตระหนักรู้รายด้านอยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรอพิณิจ

การตระหนักรู้ในตนเอง	$\bar{X}$	SD	ระดับ
การรู้จักและเข้าใจตนเอง			
1. ฉันรับรู้ถึงความต้องการ ความชื่นชอบในการเรียน	3.09	0.86	ปานกลาง
2. ฉันรู้ว่าตนเองไม่มีความสามารถ หรือถนัดด้านใดเลย	3.00	0.96	ปานกลาง
3. ฉันรับรู้ถึงพฤติกรรมกรเรียนของฉันในปัจจุบันที่ส่งผลในอนาคต	3.25	0.96	ปานกลาง
4. ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้ในสิ่งที่ฉันต้องการ	3.65	0.87	มาก
5. ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนหนังสือ	2.92	0.89	ปานกลาง
6. ฉันรับรู้ได้ว่าอุปนิสัยส่วนตัวของฉันคืออะไร	3.17	0.97	ปานกลาง
7. ฉันทราบอุปนิสัยส่วนตัวของฉัน	3.52	0.82	มาก
8. ฉันตั้งใจ และใส่ใจในรายวิชาที่ฉันสนใจ	3.36	0.96	ปานกลาง
9. ฉันไม่รู้ว่าตนเองสนใจวิชา หรืออาชีพใด	2.98	0.94	ปานกลาง
10. ฉันรู้ว่าฉันมีความถนัดด้านใด และความถนัดนั้นเกี่ยวข้องกับอาชีพใด	3.02	0.81	ปานกลาง
11. ฉันไม่สามารถนำความถนัดที่มีไปประกอบอาชีพได้	2.84	0.99	ปานกลาง
12. ฉันไม่รู้ว่าฉันสนใจอาชีพใดและอาชีพใดที่เหมาะสมกับฉัน	2.72	0.94	ปานกลาง
13. ฉันเข้าร่วมอบรม สัมมนาเกี่ยวกับวิชาและอาชีพที่ฉันสนใจ	2.68	0.97	ปานกลาง
14. ฉันมักถูกตักเตือนให้ตั้งใจเรียนหนังสือให้มากยิ่งขึ้น	2.70	0.98	ปานกลาง
15. ฉันไม่สามารถรับรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยส่วนตัวและส่วนต้อยของฉัน	3.05	0.93	ปานกลาง
การตระหนักรู้ในตนเองด้านการรู้จักและเข้าใจตนเองโดยรวม	3.07	0.97	ปานกลาง
การยอมรับตนเอง			
16. เมื่อมีปัญหาที่ไม่คาดคิดไว้เกิดขึ้น ฉันก็จะพยายามหลีกเลี่ยงที่จะจัดการกับปัญหานั้น	3.38	0.99	ปานกลาง
17. เมื่อฉันพยายามที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ แต่ฉันไม่สามารถทำได้สำเร็จ ตั้งแต่เริ่มแรก ฉันก็จะเลิกที่จะทำสิ่งนั้นต่อไป	3.50	0.96	มาก
18. ฉันพร้อมที่จะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีตามโอกาสที่เหมาะสม	3.46	0.82	ปานกลาง
19. เมื่อใดก็ตามที่ฉันตั้งเป้าหมายสำคัญไว้กับตัวเองแล้ว ไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ฉันก็จะยอมแพ้	2.95	0.99	ปานกลาง
20. ฉันไม่ต้องการเป็นตัวอยู่ในแบบที่เป็นอยู่	2.65	0.94	ปานกลาง
21. แม้ว่าฉันจะต้องทำในสิ่งที่ฉันไม่ถูกใจ ฉันก็จะพยายามสู้จนงานนั้นสำเร็จ	3.15	0.86	ปานกลาง

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพโสด (ต่อ)

การตระหนักรู้ในตนเอง	$\bar{X}$	SD	ระดับ
22. ความล้มเหลวทำให้ฉันสูดต่อไป	3.35	0.96	ปานกลาง
23. ฉันรู้สึกมั่นใจในความสามารถของตัวเอง	2.98	0.81	ปานกลาง
24. ถ้าฉันตัดสินใจจะทำสิ่งใดแล้ว ฉันก็จะมุ่งมั่นที่จะทำต่อไปจนสำเร็จ	3.50	0.86	มาก
25. เมื่อฉันเห็นว่าบางสิ่งที่ยุ่งยากหรือซับซ้อน ฉันจะไม่พยายามเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ	3.04	0.84	ปานกลาง
26. เมื่อมีปัญหาที่ไม่คาดคิดไว้เกิดขึ้น ฉันก็จะพยายามหาทางจัดการกับปัญหานั้น	2.33	0.84	น้อย
27. ฉันมักจะหลีกเลี่ยงในการเผชิญปัญหาหรืออุปสรรค	2.98	0.98	ปานกลาง
28. ฉันยอมรับได้หากมีคนตำหนิสิ่งที่ฉันทำ	3.46	0.99	ปานกลาง
29. ฉันทำอะไรได้ดีเหมือน ๆ กับคนอื่น	3.17	0.90	ปานกลาง
30. ฉันไม่ชอบที่จะแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง	3.03	0.97	ปานกลาง
การตระหนักรู้ในตนเองด้านการยอมรับตนเองโดยรวม	3.12	0.97	ปานกลาง
การสะท้อนตนเอง			
31. ฉันไม่สามารถบอกความรู้สึกของตนเองหลังจากเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ	2.96	0.80	ปานกลาง
32. ฉันประเมินการกระทำของตนเองเพื่อพัฒนาตนเองในอนาคต	2.87	0.81	ปานกลาง
33. ฉันทบทวนสิ่งที่ฉันทำในแต่ละวัน	3.04	0.75	ปานกลาง
34. ฉันค้นหาวาดูต้องเรียนรู้อะไรเพิ่มเติมจึงจะสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี	3.09	0.76	ปานกลาง
35. ฉันไม่รู้ว่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้ฉันเรียนรู้อะไร	3.28	0.98	ปานกลาง
36. ฉันไม่เห็นสิ่งที่ฉันควรพัฒนาหรือปรับปรุง	3.08	0.92	ปานกลาง
37. ฉันสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อค้นหาความสัมพันธ์ได้	2.98	0.88	ปานกลาง
38. ฉันไม่ชอบทบทวนสถานการณ์ที่พบเพื่อค้นหาส่วนที่ดีหรือส่วนที่ต้องพัฒนา	3.25	0.90	ปานกลาง
39. ฉันทบทวนสถานการณ์และสร้างข้อสรุปเพื่อให้เข้าใจขึ้น	3.17	0.82	ปานกลาง
40. ฉันไม่รู้ว่ต้องเรียนรู้อะไรเพิ่มเติมเพื่อจะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าเดิม	3.03	0.88	ปานกลาง
41. ฉันนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์เดิมไปใช้ในสถานการณ์ใหม่	2.94	0.85	ปานกลาง
42. ฉันไม่เคยคิดว่าจะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้นได้อย่างไร	2.96	0.82	ปานกลาง
43. ฉันไม่สามารถบอกความรู้สึกในระหว่างที่เกิดเหตุการณ์ใด ๆ ได้	2.97	0.74	ปานกลาง
44. ฉันทบทวนความรู้สึกตนเองภายหลังเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ	3.34	0.73	ปานกลาง
45. ฉันนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์	3.24	0.83	ปานกลาง
การตระหนักรู้ในตนเองด้านการสะท้อนตนเองโดยรวม	3.08	0.84	ปานกลาง
การเห็นคุณค่าในตนเอง			
46. โดยปกติแล้วฉันรู้สึกพอใจในตนเอง	3.44	0.96	ปานกลาง
47. บ่อยครั้งที่ฉันคิดว่าตนเองไม่มีอะไรดีเลย	2.85	0.86	ปานกลาง
48. ฉันรู้สึกภูมิใจที่ตนเองก็มีอะไรดี ๆ เหมือนกัน	3.37	0.94	ปานกลาง
49. ฉันสามารถทำอะไรได้ดีเหมือนกับคนอื่น	2.51	0.97	ปานกลาง
50. ฉันไม่มีอะไรน่าภาคภูมิใจมากนัก	3.25	0.97	ปานกลาง
51. ฉันสามารถพึ่งพาตนเองได้	3.22	0.87	ปานกลาง
52. ฉันรู้สึกบอ่ย ๆ ว่าตัวเองไร้ค่า	3.01	0.88	ปานกลาง

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรพิณิจ (ต่อ)

การตระหนักรู้ในตนเอง	$\bar{X}$	SD	ระดับ
53. ฉันเชื่อว่าฉันสามารถให้การนับถือตนเองได้มากกว่านี้	2.65	0.73	ปานกลาง
54. โดยรวมแล้วฉันคิดว่าตนเองมีแนวโน้มที่จะล้มเหลว	2.94	0.79	ปานกลาง
55. ฉันมีความรู้สึกที่ดีกับตนเอง	3.43	0.90	ปานกลาง
56. ฉันสามารถทำสิ่งต่างๆได้ด้วยตนเองมากกว่าพึ่งพาคนอื่น	3.16	0.78	ปานกลาง
57. ฉันมีความแตกต่างจากผู้อื่นซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวฉัน	3.28	0.89	ปานกลาง
58. ฉันมีแนวทางในการพัฒนาตนเองเพื่อประโยชน์ส่วนรวม	3.19	0.78	ปานกลาง
59. ฉันรู้สึกอึดอัดกับการใช้ชีวิตในแบบที่ฉันเป็นอยู่	3.06	0.99	ปานกลาง
60. ฉันชอบลอกเลียนแบบลักษณะจากผู้อื่นเพื่อนำมาใช้ในการดำรงชีวิตของตนเองการตระหนักรู้ในตนเองด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยรวม	2.87	0.89	ปานกลาง
	3.08	0.92'	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่านักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรพิณิจมี 1. การตระหนักรู้ในตนเองด้านการรู้จักและเข้าใจตนเองโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.07$) โดยข้อคำถาม ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้รับในสิ่งที่ฉันต้องการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับมาก ($\bar{X}=3.65$) และข้อคำถาม ฉันเข้าร่วมอบรม สัมมนาเกี่ยวกับวิชาและอาชีพที่ฉันสนใจ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.68$) 2. การตระหนักรู้ในตนเองด้านการยอมรับตนเองโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.12$) โดยข้อคำถาม เมื่อฉันพยายามที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ แต่ฉันไม่สามารถทำได้สำเร็จตั้งแต่เริ่มแรก ฉันก็จะเลิกที่จะทำสิ่งนั้นต่อไป และถ้าฉันตัดสินใจจะทำสิ่งใดแล้ว ฉันก็จะมุ่งมั่นที่จะทำต่อไปจนสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับมาก ($\bar{X}=3.50$) และข้อคำถาม เมื่อมีปัญหาที่ไม่คาดคิดไว้เกิดขึ้น ฉันก็จะพยายามหาทางจัดการกับปัญหานั้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในระดับน้อย ($\bar{X}=2.33$) 3. การตระหนักรู้ในตนเองด้านการสะท้อนตนเองโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.08$) โดยข้อคำถาม ฉันทบทวนความรู้สึกตนเองภายหลังเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.34$) ข้อคำถาม ฉันประเมินการกระทำของตนเองเพื่อพัฒนาตนเองในอนาคต มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.87$) และ 4. การตระหนักรู้ในตนเองด้านการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.08$) โดยข้อคำถาม โดยปกติแล้วฉันรู้สึกพอใจในตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.44$) และข้อคำถาม ฉันสามารถทำอะไรได้ดีเหมือนกับคนอื่น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.51$)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงทำนายของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา การตระหนักรู้ในตนเองนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรพิณิจด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง การสะท้อนตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาได้ร้อยละ 37.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในตารางที่ 2 โดยมีสมการทำนายในรูปของคะแนนดิบ คือ $Y = -0.719 + 0.192$ (การรู้จักและเข้าใจตนเอง) $+ 0.178$ (การยอมรับตนเอง) $+ 0.219$ (การสะท้อนตนเอง) $+ 0.178$ (การเห็นคุณค่าในตนเอง)

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงทำนายของการตระหนักรู้ในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ตัวแปรทำนาย ^a	b	S.E.	t	Sig.
(Constant)	-0.719	0.307	-2.344*	0.021
การรู้จักและเข้าใจตนเอง	0.192	0.071	2.706**	0.008
การยอมรับตนเอง	0.178	0.057	3.134**	0.002
การสะท้อนตนเอง	0.219	0.054	4.083**	0.000
การเห็นคุณค่าในตนเอง	0.178	0.061	2.890**	0.005
R = .631 R ² = .398 R ² adj = .375. SEest = 0.114 F = 17.050** p = 0.000				

a. ตัวแปรตาม: ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ อยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง ซึ่งระดับการตระหนักรู้ในตนเองนี้สะท้อนถึงนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจที่อาจมีปัจจัยจากความสามารถทางวิชาการพื้นฐานในระดับมัธยมศึกษาค่อนข้างน้อย ศักยภาพของนักศึกษาไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เลือกเรียน ความมีวินัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ตลอดจนความไม่คุ้นเคยกับระบบการเรียนการสอน และหลักสูตรในระดับมหาวิทยาลัยทำให้นักศึกษาที่มีสถานภาพรอพินิจจึงมีระดับการตระหนักรู้ในตนเองที่น้อย (อำนาจ วังจัน, 2557) สอดคล้องกับวิจัยของโกมล จันทวงศ์ (2558) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ศูนย์สระแก้ว พบว่า การที่ผู้เรียนมีการรู้จักตนเองในระดับที่ต่ำจะส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ขาดความรับผิดชอบ และความกระตือรือร้นในการเรียน ขาดเรียนบ่อย และไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง เป็นสาเหตุของการอยู่ในสภาวะรอพินิจหรือส่งผลการออกกลางคัน นอกจากนี้ ภาควิชา ธีรสันติกุล และเกษตรชัย และหิม (2565) ได้วิจัยพบว่า การศึกษาวิเคราะห์ตนเองโดยวัดจากการตระหนักรู้ในตนเองถือเป็นจุดเริ่มแรกที่น่าไปสู่การปรับปรุงพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองอย่างมีระบบและเพิ่มระดับการตระหนักรู้ในตนเองได้ เพราะได้เห็นถึงจุดบกพร่องของตัวเองอย่างชัดเจนซึ่งเป็นแนวทางในการเสริมสร้างหรือปรับปรุงพัฒนาพฤติกรรมของตนเพื่อการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า รวมทั้งสร้างความรู้สึที่ดีแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2. ความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ โดยองค์ประกอบของการตระหนักรู้ในตนเอง 4 ปัจจัย ได้แก่ การรู้จักและเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง การสะท้อนตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์โดยตรงกับ

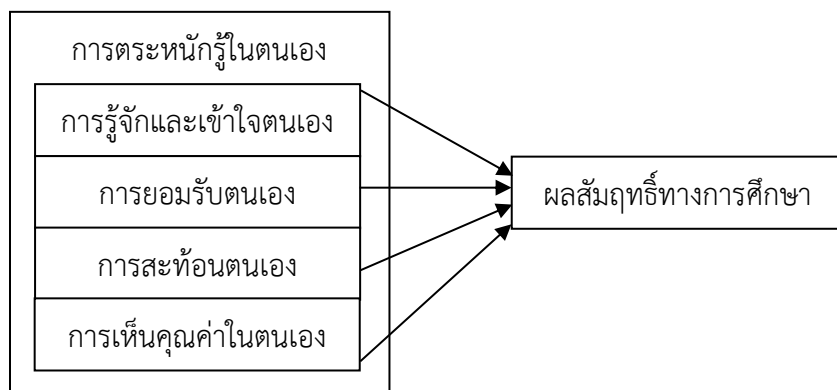

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสอดคล้องกับงานวิจัยของพิระศักดิ์ จิ๋วตัน และคณะ (2565) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลการต้อออกของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปีการศึกษา 2562 สำหรับปัจจัยด้านผู้เรียน ประเด็นด้านเจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษาที่ส่งผลต่อการต้อออก โดยพบว่าเจตคติต่อการเรียน (Attitude) ซึ่งเป็นปฏิกิริยาความรู้สึบบางอย่างที่แสดงต่อการเรียนซึ่งเป็นการตระหนักรู้ภายในตนเองเป็นอำนาจหรือแรงขับอย่างหนึ่งที่แฝงไว้ในจิตใจและพร้อมที่จะแสดงออกทางการเรียนทั้งทางบวกและทางลบ ที่เกิดจากการผสมผสานหรือการจัดระเบียบของความเชื่อและความรู้สึกความเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่คนเราได้รับจากการเรียน ซึ่งผลลัพธ์ของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของนักศึกษาในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการเรียนในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีสถานภาพรอพิณิจจนส่งผลกระทบต่อผลการต้อออกของนักศึกษาในเวลาต่อมา ดังนั้น การตระหนักรู้ในตนเองจึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโดยตรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยผลงานวิจัยของปัญญา ชูช่วย (2551) ศึกษาผลงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ คือ การตระหนักรู้ในตนเองและการมีเจตคติทางการเรียน เนื่องจากนักศึกษาที่มีเจตคติต่อการเรียนและสาขาวิชาที่เรียนสูงจะมีความตั้งใจและสามารถค้นคว้า มีความกระตือรือร้นที่จะหาความรู้อย่างต่อเนื่องเพราะนักศึกษาจะสามารถยอมรับในตนเองจนส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองและการเรียน ดังนั้นผู้เรียนจึงควรให้ความสำคัญต่อการตระหนักรู้ในตนเองเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีต่อตนเองและการเรียนเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสืบไป โดยการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาทั้ง 4 ด้านสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ซึ่งเป็นการยืนยันแนวคิดที่นำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย แต่สามารถร่วมกันทำนายได้เพียงร้อยละ 37.5 แสดงว่าลำพังตัวแปรการตระหนักรู้ในตนเองอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกชพร ใจอดทน และอรณิชา ทศตา (2564) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานิเทศศาสตร์ราชสีห์มา พบว่าค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน รองลงมาเป็นปัจจัยด้านอุปกรณ์สื่อเทคโนโลยีและปัจจัยด้านครูผู้สอน ดังนั้นแม้ว่าการตระหนักรู้ในตนเอง (ปัจจัยด้านผู้เรียน) เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดเพียงใดก็ตาม หากยังมีปัจจัยประกอบอื่น ๆ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านร่างกาย ปัจจัยทางด้านความรัก ปัจจัยทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน ปัจจัยทางพัฒนาแห่งตนเอง และปัจจัยด้านการปรับตัว (Prescott, 1961) ล้วนแต่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงควรมีการส่งเสริมให้ครอบคลุมทุกปัจจัยเพื่อจะนำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์

ทางการศึกษาทั้งนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาให้
เป็นไปตามเป้าหมายการศึกษาต่อไป

องค์ความรู้จากการวิจัย

องค์ความรู้จากการวิจัย คือ สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาปริญญาตรีของ
มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่มีสถานภาพรอพินิจคือ ระดับการตระหนักรู้
ในตนเองทั้ง 4 ด้าน (การรู้จักและเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง การสะท้อนตนเอง และการ
เห็นคุณค่าในตนเอง) ยังอยู่ในระดับที่ไม่เพียงพอต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาคือยังอยู่ในระดับ
น้อยถึงปานกลาง และได้รับการยืนยันว่าการตระหนักรู้ในตนเองเป็นปัจจัยเชิงทำนายของ
ผลลัพธ์ทางการศึกษา ดังภาพที่ 1 ดังนั้น องค์ความรู้จากการวิจัยนี้สามารถนำไปเป็นข้อพิจารณา
ในการกำหนดแผนงานเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาตั้งแต่แรกเข้ารับ
การศึกษา

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์เชิงทำนายของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
ของนักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

มหาวิทยาลัยควรกำหนดนโยบายพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาตั้งแต่แรก
เข้ารับการศึกษา ด้วยการจัดทำแผนพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษาตั้งแต่แรกเข้ารับ
การศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

มหาวิทยาลัยควรคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา
ปริญญาตรีที่มีสถานภาพรอพินิจ เช่น การจัดกิจกรรมกีฬามหาวิทยาลัย กิจกรรมวิชาการของ

คณะและมหาวิทยาลัย กิจกรรมสหธนาคารต่าง ๆ เป็นต้น ที่ต้องการให้นักศึกษาเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพควบคู่กับการศึกษาวิจัยในเชิงปริมาณเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกด้านทัศนคติ มุมมอง และความคิดเห็นเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในตนเอง
2. การพัฒนาโปรแกรมหรือกิจกรรมเพื่อช่วยพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองของนักศึกษา นักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานภาพพรอพีนิจ
3. การศึกษาในประชากรและกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น นักศึกษาปริญญาตรีที่มีสถานะปกติ นักศึกษาปริญญาตรีที่มีที่มีสมรรถนะสูง เป็นต้น เพื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างในความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้ในตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- กขพร ใจอดทน และอรณิชา ทศตา. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยนครราชสีมา. *APHEIT JOURNAL*, 27(2), 29–41.
- กันต์ ปันภู. (2560). ความสัมพันธ์ของการตระหนักรู้คุณค่าในตนเองที่มีต่อเป้าหมายและความสำเร็จในการเรียนตามหลักอริยบท 4 : กรณีศึกษานิสิยระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาชีวิตและความตาย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- โกมล จันทวงศ์. (2558). ปัจจัยสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ศูนย์สระแก้ว. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 5(1), 127-141.
- เจตน์สุภะสิทธิ์ สังขพันธ์ และคณะ. (2556). โมเดลเชิงสาเหตุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่. สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ฐานิดา ลอยวิรัตน์. (2558). การศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อการผันสภาพการเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (รายงานการวิจัย). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- นันธวัช นูนารณ. (2561). ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของเด็กและเยาวชน. กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

- เบญจวรรณ บุญยะประพันธ์. (2563). การพัฒนาคู่มือเพื่อสร้างการตระหนักรู้ในตนเองของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*, 13(1), 74-85.
- ปัญญา ชูช่วย. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พินิดา จันทกรรณต์. (2559). การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. *วารสารเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม*, 15(2),
102-109.
- พีระศักดิ์ จิ๋วตัน และคณะ. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลการต้อออกของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปีการศึกษา 2562 (รายงานการวิจัย).
นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- ภาคภูมิ ธีรสันติกุล และเกษตรชัย และหิม. (2565) . การพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเอง
ของนักศึกษา. *วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 12(3), 588-600.
- ภาวดี เหมทานนท์ และอมารสี อัมพันศิริรัตน์. (2563). ผลของรูปแบบการเรียนรู้ด้วยวิธีการ
สะท้อนคิดต่อการตระหนักรู้ในตนเองในนักศึกษาพยาบาล. *วารสารมหาวิทยาลัย
นครพนม*, 7(7), 275-288.
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2560). *แผนพัฒนามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ระยะยาว 20 ปี
(พ.ศ. 2560-2579)*. สืบค้น 8 พฤศจิกายน 2564, จาก <https://shorturl.asia/2aRt5>
- อำนาจ วังจิ้น. (2557). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร
มีสภาพรอฟินิจ. *วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย
(สสอท.)*, 20(2), 136-147.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research
Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Maslow, A. H. (1987). *Motivation and Personality*. New York: Harper Row Publisher.
- Mualifah, A. et al. (2019). The effect of self-acceptance and social adjustment on
senior high school student's self-concept. *International Journal of
Educational Research Review*, (Special Issue), 719-724.
- Prescott, D. A. (1961). *Report of Conference on Child Study*. Educational Bulletin.
Faculty of Education. Bangkok: Chulalongkorn University.

